

Љубав је МОЈА ВЕРА

О циљевима „Карић фондације”, на чијем се челу одскора налази, Тесли као инспирацији за уметничко стварање и оригиналној животној филозофији заснованој на љубави и добротинству, говори Даница-Дана Карић која већ увелико припрема овогодишњу доделу награда, али и свој, по много чему јединствен, кувар рецепата

Пише Зорица Карановић
Фото Милош Надаждин

М

ако је многи препознају најпре као композитора, текстописца, пијанисту и интерпретатора популарне поп музике, Даница-Дана Карић са свега 28 година има више него успешну професионалну биографију. Студије глуме завршила је на престижном лондонском колеџу „Royal Holloway”, звање мастера стакла је на катедри за креативно писање на колеџу „Metropolitan” (Лондон), перфектно говори више страних језика, а учи јапански и арапски, припрема свој први кувар и недавно је ступила на дужност председнице „Карић фондације”.

Који су вам циљеви за наредни период?

- Истински сам била пресрећна када ме је породица изабрала да будем председник „Карић фондације”, да преузем ту одговорност од моје мајке Миланке и наставим хуманитарну причу наше породице. „Карић фондација” је прва приватна фондација на овим просторима која постоји више од три деценије и ја сам врло поносни на рад и добротинство моје породице. Најбољи показатељ успеха јесу управо ти људи, институције и организације којима смо помогли кроз дугогодишњи рад колико се наша фондација бави хуманитарним радом. Циљ је увек био и данас је: очување српске културе, баштине, историје и српске породице.

Ваша мајка, госпођа Миланка-Мара Карић, основала је Фондацију истичући главни мото да је добротинство једино благо које се увећава давањем. На којим вредностима сте ви лично васпитавани? Које животне постулате сте понели из породичног дома?

- Највећа истина јесте да „рука која даје, никада не остаје празна”, речи су Његове светости, патријарха српског Иринеја које је једном приликом изговорио и оне су заувек остале записане у мени. Моји родитељи су нас децу увек учили да будемо добри

људи. Пре свега да мислимо добро свима и да се „у добру не треба понети”. Добро и љубав увек побеђују. Једино што је мени битно јесте мир у души, сазнање да сам се увек водила пуним срцем, добротом и љубављу према свима. Људи вам неће можда узвратити увек исто, али није на нама да размишљамо о томе како је други васпитан или не, већ да само будемо најбољи људи што можемо. Оно што засигурно могу јесте то да ја као личност будем најбоља, не улазим у то да ли је то довољно за некога или не. Сулудо је живети у вечитом покушају да се некоме „свидимо”. Једино што људи заиста препознају јесте љубав. То је једина истина. Приђите свима са поштовањем и љубављу и та енергија ће вам се вратити. Морамо да будемо то што јесмо, аутентични и људи ће то препознати.

Временом сте изградили аутентичну филозофију живљења која се заснива на учењима славног Николе Тесле. Можете ли нам детаљније објаснити о каквом животном концепту је реч?

- Никола Тесла, тема, фантазија... Ја верујем да вас Тесла једноставно изабере, не бирате ви њега. Када вас једном „ухвати”, нема вам бега. Постаје део вашег живота. Хтели, не хтели, једноставно вас позива да истражујете, учите, да будете више него што сте били јуче. Искрено верујем да постоји универзална свест. Она је свуда око нас. Тесла је био „укључен” у ту свест и није морао превише да размишља, неки одговори су му једноставно били „дати”. Тако може и свима нама. Чуда нису резервисана за рај, већ су жива реалност која се дешава свакодневно, али често ми не отварамо очи да бисмо их видели. Ако смо „повезани” с том свешћу, а ја верујем да то најлакше тече када живимо из љубави, онда ће све што радимо бити „генијално”, „инспирирано”, некако „веће” од нас самих. Сви уметници то могу да разумеју, сигурно... То је онај моменат када сте нешто створили, а немате појма „како”! Када вам се једноставно

„Дајте више него што мислите да је могуће и добићете заузврат више него што сте икада могли да очекујете”

„јавила” идеја и ви сте пратили тај осећај... Он вас је одвео на прави пут и остварили сте нешто сасвим „вансеријско”. Сви смо ми креатори и ствараоци својих живота.

Верујем да када радимо из љубави, из те универзалне свести, онда је један минут довољан за „чудо”. У супротном, можемо се трудити сатима, данима и годинама да „створимо” нешто уникатно, што смо истински „ми”, али да нам то никако не полази за руком. Због тога треба да се опустимо и кажемо себи: „Ту сам где јесам и то је сасвим ОК”. То је добар мото. Ако живимо у прошло-

сти, преживљаваћемо прошлост поново, то је један круг из кога нема излаза док се човек не окрене својој садашњости. Такође, ни превише бриге о будућности није корисно јер ни она нам није загарантована. Једино што имамо јесте овај тренутак и морамо да га ценимо и уживамо у њему колико год је то могуће јер ће се онда тај „осећај” продужити у наш следећи тренутак, и тако даље. Ја заиста покушавам да живим тако.

Каже се „нико није савршен”, али ја верујем да смо сви савршени, створени као савршена бића. Ми сами себе блокирамо,

кривимо, судимо и стварамо немир. Бог је мир, Бог је љубав, то је једина реалност. Наша стварност није да будемо тужни, у вечној борби са самим собом, него да будемо у сталној духовној експанзији: да учимо једни од других, волимо једни друге и живимо живот пуним плућима.

Своју уметничку црту испољили сте кроз композиторски и интерпретативни рад. На који начин добијате инспирацију и шта за вас представља музика?

- Музика је врло моћна ствар, нешто што буди у нама најдубље осећаје и може да нам „контролише“ расположење. Једноставно, музика је нешто што осећамо у дубини душе, много већа од нас самих и готово ју је немогуће описати. Ја сам одувек компоновала и класична и популарна дела. Волим да певам, наравно. Инспирација ми долази од разних људи, места, искустава... Једноставно, живот ме непрекидно инспирише. Животно искуство је најјаче у свему томе и верујем да певач или композитор не може да пренесе емоцију ако није у стању истински да је осети.

Поред тога што вам је један од омиљених хобија читање, волите и да пишете. Чак сте магистрирали Креативно писање у Лондону, а тренутно припремате кувар. По чему ће се он разликовати од других?

- Да, ја сам вечити студент. Увек кажем, ако ништа друго не урадим у животу, довољно ми је то што сам научила и што још имам потребу да учим. Када престанемо да будемо радознали, онда престајемо да живимо. Ја сам задовољна што сам фасцинирана свим темама, волим да проучавам филозофију, психологију, различите културе. Поред тога што „прогутам“ књиге у даху, волим и да пишем. Свакога дана нешто напишем. Постоји мој блог на енглеском (www.thehappyplanet.co.uk), то је место где говорим о томе како гледам на свет, о интересантним стварима које сам научила, о љубави, једноставно о свему што мислим да је позитивно и може некоме да улепша дан.

Поред тога што волим да пишем, обожавам и да кувам. Шта смо ми Срби ако не велики гурмани!? Зна се да је кухиња срце српске куће, да се ту дели љубав, туга, срећа... Људе памтимо по њиховим „сармама“, тортама и укусним специјалитетима којима су нас послужили. То је једна драгоценост ствар коју сам понела

тељске... Припремила сам предлоге, не само што се јела тиче, већ и како то може да изгледа, на који начин можете да направите свечаност са врло једноставним намирницама. Од детаља па на даље... А ту је, наравно, укључена и музика. Не могу баш целу књигу да вам испричам, али она се заснива на идеји да су кување и храна слобода и љубав. Пошто сам ја дуже времена била веган, а и дан-данас радије једем поврће него храну животињског порекла, скоро цела књига је посна, веганска варијанта, али има и меса, наравно!

Који је ваш животни мото?

- Имам их више и стално налазим нове. Љубав је моја вера. Духовна сам и заиста верујем да љубав побеђује све. Пустите све и препустите се, прати ритам живота и сигурно не можеш да погрешаш. Мислим да има логике да се животни мото мења јер се ми мењамо. Не верујем да једна те иста ствар може да нам буде инспиративна у баш сваком тренутку живота. Треба бити флексибилан. Ево га мото: „Буди флексибилан као дрво у олуји, иначе пуцај“.

Како се опуштате када не радите?

- Волим да читам. Мени је то релаксација. Учим графологију јер ме занима, обожавам дрвећа и цвеће, тако да сам често по парковима и шумама. Шетам, возим бицикл, путујем... Сматрам да су путовања највеће богатство ако човек може себи да их приушти. Волим места поред мора јер обожавам да роним. Такође, волим планину и уживам у скијању! Све има своју лепоту. Студирам и вежбајем јогу редовно. Ипак, моја највећа љубав су језици. Са шест година замолила сам маму и тату да ми нађу професора јапанског.

Које језике говорите?

- Моји су увек говорили: „Један језик је као један факултет“. Језици отварају врата у нови свет, свет тог народа. Верујем да не можемо реално да упознамо један народ док не научимо његов језик, културу, начин живота... Причам енглески као матерњи јер сам се школовала у Лондону, затим француски, а учила сам немачки и јапански који нисам одавно причала, али имам жељу да га обновим. Сада ми је у фокусу арапски, док га не савладам. Волим да задам себи циљеве, али научила сам да то радим у једној опуштеној атмосфери... Тако се најбоље учи.

Моје баке су моји кулинарски идоли и дан-данас не може нико да ми спреми ђуфте као моја бака Боса или питу као баба Дана. Дуго сам се питала зашто. Одговор је зато што су спремале са ужитком, љубављу и у атмосфери дружења

из своје породице. Моје баке су моји кулинарски идоли и дан-данас не може нико да ми спреми ђуфте као моја бака Боса или питу као баба Дана. Дуго сам се питала зашто. Одговор је зато што су спремале са ужитком, љубављу, сваки њихов оброк био је припремљен са природним „средствима“, оним намирницама које смо једноставно имали тада јер су биле у сезони. Када се кувало, кувало се с љубављу и обично у атмосфери дружења. Кухиња и храна су магија која нас транспортује у детињство, на наш први сусрет, прву љубав, баку и деку... И дан-данас када ми недостаје мама, ја направим себи попару јер је она симбол мог детињства. Када ми тата недостаје, испржим јаја баш како он то ради! Храна нас везује. Има ли нешто лепше него када спремају за људе које волите или једете храну коју вам је вољена особа спремила?

Уживајмо у томе, будимо захвални, срећни, то је толико леп гест. Храна живи пре него што је спремимо, када је спремамо, док је једемо и после тога. Ми улијамо енергију. Када неко нешто скува, а ви то једете, заправо сте „појели“ енергију с којом је то било спремљено. Мој кувар заснива се на тим принципима. Слобода, пре свега, у кухињи. Морам се ослободити и пустити интуицији да нам диктира шта и како даље. Ја са својим пријатељима стално кувам, дружимо се тако што припремамо једни другима специјалне вечере. То је прелепа ствар и желим да таква искуства поделим са људима које тако нешто интересује. Када једемо, морамо да уживамо у оброку, иначе је боље да не једемо.

Заправо, мој кувар је у ствари мали „пакет“ различитих менија за различите прилике: романтичне, породичне, деље, прија-

Планови за 2013. годину?

- Пре две године имала сам своју прву изложбу уметничких слика. Сада су ме позвали да направим нову и радо сам то прихватила. Имам тему, радим на томе, али полако јер је реч о већој поставци. Припремам се за јесен. Поред тога снимам нови албум, реч је о вокалном цез стандардима уз које сам одрасла.

А какви су планови за „Карић фондацију“ у 2013?

- Желим да српску традицију и културу, стваралаштво наших људи из најразличитијих области, уведем у европску и светску баштину, где им је увек било заслужено место. Успех наших људи у свету и у домовини мора да се поштује. Ми сваке године додељујемо награду „Браћа Карић“ људима који су визионари, људима који су успели у својој области, који су одани свом раду, породици и народу. Наравно, нама је част и када угостимо странце, међу којима су Мартин Лутер Кинг Трећи, Петер Хандке, амбасадорка UNESCO-а Естер Куперсмит, Никита Михалков, Јиржиј Динстбир...

Ова награда осмишљена је да траје. Упркос свим изазовима, ми смо истрајали и очували је, не због нас, већ због наших лауреата и оних који ће то тек постати, људи који заслужују не само да буду награђени с наше стране, већ завређују велику похвалу и подршку, пре свега у својој земљи, а потом и у свету. Наши лауреати су особе којима се поносимо, они својим именом и делом чине самој награди велику част и ми смо им на томе неизмерно захвални. То су драгоценост пријатељства која гајимо, њихово искуство је нама од изванредног значаја и мени је част што су поједини од њих и саветници наше Фондације. Лично сам фасцини-

рана на свакој додели награда када имам прилику да упознам и попричам са људима који имају толики ауторитет.

На ком пројекту тренутно радите?

- Сада припремамо награду за 2013, али поред тога радимо и са децом. Организујем пројекат „Уметност. Слобода. Снага“ који се бави терапијом кроз уметност. Верујем да уметност доноси слободу да упознамо себе, начин да преиспитамо нашу околину, свој живот и искуство. Детету је неопходно да се изрази апсолутно слободно, без граница, са пуним поверењем да ће у једном безбедном окружењу моћи да испољи садржаје које су, због притиска окружења, одбацили. Овај пројекат је мени лично врло важан и желим да он траје. Такође, покрећемо поново неке раније акције „Карић фондације“, али о томе касније, када дође време.

Колика је на вама одговорност да успешно наставите такав рад?

- Одговорност је огромна и ја сам је озбиљно схватила. Међутим, морам рећи да мој циљ није да „мењам свет“, већ да урадим све што је у мојој моћи, ма колико то скромно било. Верујем да када се човек врати ономе што је најискреније у њему, када дарује љубав себи, ближњима и свом народу, постаје део једне целине. Колективна свест мења се када се и ми појединци променимо. Заиста верујем у то.

Будите љубазни и подсетите нас колико је помоћи дато током двадесетогодишњег рада Фондације, као прве регистроване приватне фондације после Другог светског рата. Набројте нам бар део активности.

- Више од три деценије хуманитарног рада моје породице обележило је низ хуманитарних акција, па ћу поменути само неке од њих. Помагали смо институције од изузетног националног значаја као што су: Матица српска, Вукова задужбина, Народно позориште, Југословенско драмско позоришта, Универзитетска библиотека, Павиљон „Цвијета Зузорић“ и многе друге. Такође, од 1992. године додељивали смо доживотне пензије ратницима – учесницима отаџбинских ратова од 1912. до 1918. године. Организовали смо низ хуманитарних концерата са најзначајнијим уметницима из земље и света: са Стефаном Миленковићем, Хулиом Иглесијасом, Бољшој театром из Москве, Хором „Глинка“, Руским фолклорним ансамблом „Берјошка“, Џоном Мејолом, Паком де Лусијом.... Помагали смо најмлађима, на шта смо и најпоноснији, пре свега кроз акцију „Импулс животу“ којом је четири стотине малишана излечено или збринуте. Ту је и помоћ вртићима по целој Србији, деци на Косову и Метохији, помогли смо обнову Дечје универзитетске клинике у Тиршовој, Институту „Мајка и дете“, учествовали у акцији за куповину покретног мамографа. Велики допринос дали смо очувању наше традиције и културе организујући низ концерата етно група у оквиру дана „Карић фондације“ у Павиљону „Цвијета Зузорић“ и концертима по Србији, акцијом очувања националног писма „Пиши ћирилицом“, издавањем нотних записа како би сачували од заборава наше народне песме и игре Косова и Метохије, као и антологијске песме Србије и Црне Горе. Подигли смо споменик тру-

Фото: Милета Мирчевић

БАВ 29. март 2013.

бачу у Гучи и установили годишњу награду најбољем трубачу. Издавачка делатност броји низ одабраних и занимљивих аутора и садржаја. Породица је одувек била одана православној вери и традицији, тако да смо помагали и даље помажемо српске манастире и цркве. Фондација је донацијама значајно подржала и Католичку цркву у Србији, као и Исламску заједницу у Београду и Новом Пазару. Изградили смо мост на Мијатовцу, цркву Свете Тројице у Пећи, Вишу медицинску школу у Ђуприји, основали први приватни Универзитет на овим просторима. Немогуће је набројати толики број активности и акција које су биле организоване у протекле четири деценије. Поменула сам само неке од њих, а сигурна сам да ћемо истрајати у основној идеји, хуманости и афирмацији наше националне културе и традиције.

Како видите себе за 10 година?

- Мени будућност једино служи ако инспирише моју садашњост, иначе не желим да трошим енергију мислећи о стварима које ће тек доћи. Ако ми срећу и љубав у срцу ствара помисао „где ћу бити за 10

Мени је битан мир у души, сазнање да сам се увек водила пуним срцем, добротом и љубављу према свима. Људи вам неће можда узвратити увек исто, али није на нама да размишљамо о томе како је други васпитан, већ да само будемо најбољи људи што можемо

година“, онда ћу размишљати на ту тему... Најчешће себе у будућности видим као остварену и посвећену мајку и супругу. О каријери мање размишљам јер је то једна жива енергија и заиста не можемо предвидети како ће се разви-

јати. Несумњиво је да имам циљеве и врло сам организована, а то служи да ме мотивише да идем даље. Верујем да треба само водити рачуна о томе да смо данас опуштени и да нађемо срећу у сваком могућем тренутку. Наше сутра ће сигурно бити боље. Једноставно, ствари теку ако претерано не „размишљамо“, већ „осећамо“ свој пут.

Желим још више да будем особа која живи из љубави, која поштује себе и друге, поштује своју околину, друштво, земљу, свет... Желим да се и даље духовно развијам, напредујем на менталном и емотивном плану, да боље разумем енергије, љубав, пријатељство. Желим да будем неко ко даје све што може и помаже људима, природи и планети јер заиста у дубини своје душе верујем у истинитост мисли: „Дајте више него што мислите да је могуће и добићете заузврат више него што сте икада могли да очекујете“.